

Denne hellige lektie skrives i Første Mosebog:

Senere skete det, at Gud satte Abraham på prøve.

Han sagde:

»Abraham«

og da Abraham svarede ja, sagde han:

»Tag Isak, din eneste søn, ham du elsker, og begiv dig til Morija-landet. Der skal du bringe ham som brændoffer på det bjerg, jeg giver dig besked om.«

Tidligt næste morgen sadlede Abraham sit æsel og tog sine to karle og sin søn Isak med.

Da han havde kløvet offerbrændet, begav han sig på vej til det sted, Gud havde givet ham besked om.

To dage efter fik Abraham øje på stedet i det fjerne, og han sagde til karlene:

»Bliv her med æslet, mens jeg og drengen går derhen for at tilbede; så kommer vi tilbage til jer.«

Abraham tog offerbrændet og lagde det på sin søn Isak. Selv tog han ilden og kniven, og så gik de to sammen.

Isak sagde til sin far Abraham:

»Far!«

Abraham svarede:

»Ja, min dreng!«

Isak sagde:

»Vi har ilden og brændet, men hvor er offerlammet?«

Abraham svarede:

»Gud vil selv udse sig et offerlam, min dreng.«

Og så gik de to sammen.

Da de kom til det sted, Gud havde givet ham besked om, byggede Abraham et alter og lagde brændet til rette; han bandt sin søn Isak og lagde ham oven på brændet på alteret.

Så rakte Abraham hånden ud og tog kniven for at slagte sin søn.

Men Herrens engel råbte til ham fra himlen:

»Abraham, Abraham!«

Han svarede ja, og englen sagde:

»Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn.«

Da Abraham så op, fik han øje på en vædder, som hang fast med hornene i det tætte krat bagved.

Abraham gik hen og tog vædderen og bragte den som brændoffer i stedet for sin søn.

Abraham gav dette sted navnet: »Herren ser«.

I dag kaldes det: »Bjerget, hvor Herren viser sig.«

Herrens engel råbte igen til Abraham fra himlen:

»Jeg sværger ved mig selv, siger Herren: Fordi du har handlet sådan og ikke nægtet mig din eneste søn, vil jeg velsigne dig og gøre dine efterkommere så talrige som himlens stjerner og som sandet ved havets bred.

Dine efterkommere skal erobre deres fjenders porte.

Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi du adlød mig.«

Første Mosebog 22,1-18

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da de havde hånet ham, tog de purpurkappen af ham og gav ham hans egne klæder på.
Så førte de ham ud for at korsfæste ham.
Og de tvang en mand, som kom forbi ude fra marken, til at bære hans kors.
Det var Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus.

De førte ham ud til stedet Golgata – det betyder Hovedskalsted.
De ville give ham vin krydret med myrra, men han tog det ikke.
Så korsfæstede de ham og delte hans klæder ved at kaste lod om, hvem der skulle have hvad.
Det var den tredje time, da de korsfæstede ham.
Og indskriften med anklagen imod ham lød: »Jødernes konge«.

Sammen med ham korsfæstede de også to røvere, den ene på hans højre, den anden på hans venstre side.
Således gik det skriftord i opfyldelse, som siger:
»Og han blev regnet blandt lovbyggere.«

De, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde:
»Nå, du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv og stig ned fra korset!«
Også ypperstepræsterne og de skriftkloge hånede ham på samme måde og sagde til hinanden:
»Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Kristus, Israels konge – lad ham nu stige ned fra korset, så vi kan se og tro!«

Også de, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham.

Og da den sjette time kom, faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time.

Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Eloí, Eloí! lamá sabaktáni?« – det betyder:
»Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?«

Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde:

»Hør, han kalder på Elias.«

Så løb én hen og fyldte en svamp med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke, idet han sagde:

»Lad os se, om Elias kommer og tager ham ned.«

Men Jesus udstødte et højt skrig og udåndede. Og forhænget i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst.

Da officeren, som stod lige over for ham, så, at han udåndede sådan, sagde han:

»Sandelig, den mand var Guds søn.«

Markusevangeliet 15,20-39

Prædiken

I dag er det langfredag.

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen!

Påskedagene, der startede i søndags, har hver sit lille uddrag fra bibelen – hver sin historie. Og hver især sætter de ord på noget af det, der står helt centralt i det at være menneske.

Men tilsammen rummer de vores alle sammens historie. De fortæller om livet og døden. Om kærligheden og forræderiet. Om lidelsen og forløsningen.

Palmesøndagen er storheden lige før faldet. Det er vores skrøbelighed - både som offer og som bødde, der er på spil.

I går var det skærtorsdag, og dér var det venskabet og kærlighedens styrke, der blev vejet af mod begærets og forfængelighedens svaghed.

Langfredag er den tungeste dag. Fornedrelsen og smerten fylder det hele. Og oprejsningen – den må vi vente på.

Det strider imod det, vi som mennesker af det 21. århundrede ønsker af en fridag: At slappe af, finde de gode sider ved livet, samle kræfter og bygge 'det hele menneske' op.

Det er svært for os at acceptere, at der er lidelse og død. Vi oplever det i corona-indsatsen, når statsministeren proklamerer, at ét dødsfald er ét for mange.

Vi oplever det også, når sundhedsvæsenet afkræves nye kostbare livsforlængende behandlinger til mennesker, der kan få måneder eller år lagt til deres liv, hvis vi bare betaler for det.

Og vi oplever det i sundhedspolitikken, hvor brændeovne og stearinlys for længst er udnævnt til luftforurenere, og hvor tobak og spiritus bliver ildeset i mange sammenhænge.

Der er ikke ét af disse eksempler, som vi ikke kan bakke op og støtte, når vi betragter dem enkeltvis.

Men samlet gør de, at lidelse og død ikke kun bliver et menneskeligt vilkår, som afbryder det gode liv.

I vores bevidsthed bliver lidelse og død en fjende, der skal bekæmpes og slås ned – uanset omkostningerne.

Men lidelse og død er elementer af ethvert fuldbyrdet menneskeliv. Og det er ikke alene vores egen lidelse og vores egen død, der piner os. Når vi elsker andre mennesker, får deres lod også indflydelse på os. For vi kan ikke frigøre os fra indlevelsen og medfølelsen, når en, vi holder af, bliver syg eller dør.

Derfor er der så mange mennesker, der har det svært med sorgen. Det er ikke alene det faktum, at den, vi elsker, ikke er her mere og kan tage imod vores kærlighed.

Det er også for mange et nederlag til Døden, når vi ikke formår at holde den væk fra vores familie og venner.

Vi kender udtrykket: *Han tabte kampen til sygdommen!*

I det gamle testamente synes Gud at være ret ufølsom over for lidelser.

Tænk fx på Job, der fratages alt – kun fordi Gud har ladet sig provokere af Satan til at teste Jobs retfærdighed.

Gud selv lider jo ikke – hvordan skulle han så forstå, hvad han udsætter Job for?

Sådan er det ikke i det nye testamente. For Gud blev menneske i kød og blod - med følelser og forhåbninger, som alle vi andre.

Det faktum, at Jesus selv måtte gennemgå en grufuld henrettelse, sætter Gud i stand til at forstå os.

Han ved, hvad det vil sige at være et menneske – for han har selv prøvet det.

Det liv, der blev Jesus til del – det rummede alt det, vi andre også oplever.

Selvom vi forhåbentlig ikke kommer til at opleve en korsfæstelse, har vi alle mistet nogen, vi holder af.

Og vi skylder alle Vorherre en død.

Det kan skræmme os, og vi flygter gerne fra tanken, hvis vi kan. Langfredag er imidlertid den dag på året, hvor vi har lov at synke ind i mørket.

Vi har lov at huske dem, vi lagde i graven. Og vi genkalder os deres sygdom eller smerter – uden at skamme os over, at vi ikke lever let og lykkeligt, som vi ellers synes, vi bør.

I dag har vi lov at mærke sorgen.

For det er også i dag, at vi tør tro på, at vi ikke vandrer alene med vores tanker. Netop i går indstiftede Vorherre nemlig selv nadveren for at give os et tegn på, at Han er sammen med os.

Han er med os, når vi er samlet i hans navn. Han vandrer med os gennem livet, og han følger os ind i døden til det, der venter os dér.

Ligesom vi i dag lever med Jesus og føler hans smerte, lever Han med os og tager del i vores sorg og vores lidelse.

Det ved vi, når vi hører påskens evangelium. Og derfor er der trøst at finde – selv på denne dag, der er så mørk. Amen!